

ΕΦΗΜΕΡΙΣ - ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τέταρτος μας χρόνος είναι,
κι' έδρα πάλιν αϊ' Αθήναι.

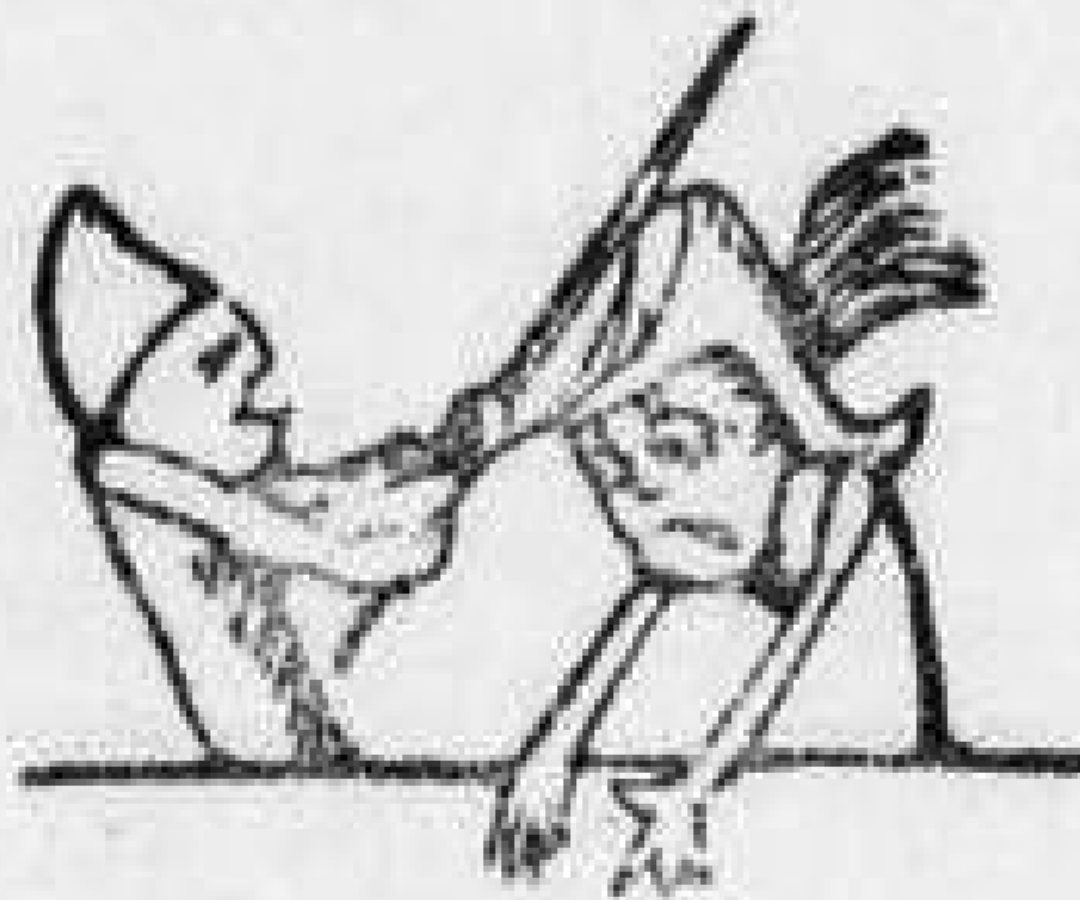
Έτος χίλια οκτακόσα κι' ογδοήκοντα έπτά,
περισσεύματα μεγάλα δίχως νάχωμε λεπτά.

Ο Ρωμύς την εβδομάδα — μόνο μιά φορά θά βγαίνω
κι' όταν έχω έξυπνάδα — κι' όποτε μου καταβαίνω.
Συνδρομητάς θά δέχομαι, — διότι τούς ανέχομαι,
μοναχά 'στας Έπαρχίας, — και 'στό Έξωτερικόν,
έπειδή καιρούς πτωχείας — τρέχει τό Έλληνικόν.
Συνδρομή για κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα και μόνο.

για τά ξένα όμως μέρη — δεκαπέντε και 'στό χέρι.
'Αλλ' έδώ συνδρομηται — δέν θά γίνωνται ποτέ,
κι' όσα φύλλα κι' άν κρατήσ — δέν περνάς συνδρομητής.
Κι' ούτε θέλω νταραβέρι — μέ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα και συνδρομαι — αποστέλλονται σ' έμέ.
Μές'στων φόρων την άντάρα — κι'ό Ρωμύς μας μιά δεκάρα.

Δεκαεννέα του Δεκεμβρίου,
σχολή κι' άργία Βουλευτηρίου.

Έννενηντα κι' εκατό (Α΄)
και σ' Ανάκτορα πετώ.

Φασουλής και Περικλέτος,
ό καθένας νέτος σκέτος.

Π.—Δέν σ' έρωτώ, βρε Φασουλή, γιατί δέν άμφιβάλλω
πως θά έπήγες σίγουρα 'στου Παλατιού τον μπάλο.

Φ.—Καλά που το 'κατάλαβες...

Π.— Δέν φταίς έσύ, προδότη,
μά φταίει ό Πρωθυπουργός που σ' έκαμε ίπκότη.

Φ.—Έγώ δέν 'πήγα για χορό και για να φάω κούρκους,
έγώ έπήγα μοναχά για να ιδώ τους Τούρκους,
τό 'Ιμπιγιάζ και τον Έδχέμ και τον Φαήκ τον άλλο...

Π.—Και είχες φράκο,μασκαρά, που 'πήγες εις τον μπάλο;

Φ.—'Από πολλούς έστάλησαν πολλά εις τ'όνομά μου,
μά ήσαν άκατάλληλα για τό άνάστημά μου,
κι' ένψ για φράκο, Περικλή, μονάχος έσκεπτόμην
κι' άπελπισμένος έσυρα την μελανήν μου κόμην,
λαμβάνω ένα έξαφνα εκ μέρους του Σκουλούδη,
που μ' έκανε, βρε Περικλή, ως είδος άγγελούδι.
Τό πανταλόνι μοναχά μου ήρχετο μεγάλο,

άλλά έσκεφθην τέσσερα έσώβρακα να βάλω,
κι' έτσι που λές κατώρθωσα και μούλθε ίσα ίσα
και ήμουν—πώςνά σου ειπώ—ψυχή μου 'στα Πατήσα.

Π.—Και ποίαις σχέσεις έχεις σύ με τον Σκουλούδη, χάχα;

Φ.—'Αμμ'τί θαρρείς, βρε μασκαρά, πως ξερω σέ μονάχα;
έγώ, μωρέ, γνωρίσθηκα με όλους τους μεγάλους
και πρώτος και καλλίτερος πηγαίνω εις τους μπάλους,
έγώ δέν είμαι όπως σύ στρουφός και τσαναμπέτης,
έγώ, μωρέ, κατήντησα ίπποτικός, έπαίτης,
έγώ 'στους κύκλους εισχωρώ της άνω κοινωνίας
και είμαι νέος, Περικλή, καλής οικογενείας.

Π.—Καλλίτερον ό άνθρωπος να ήτο κρούα πέτρα,
παρά να είχε φρόνησιν και λογικήν και μέτρα.

Φ.—Γιατί, μωρέ, τό λές αυτό,...

Π.— Ξέρω γιατί τό λέω.
'Αχ! άδελφέ, μου έρχεται τό χάλι σου να κλαίω.

Φ.—"Αν δὲν βαρῆσαι κλαίγε με, κακὸ δὲν θὰ μοῦ κἀνης, κί' ἀδίκως μόνον, Περικλῆ, τὰ δάκρυά σου χάνεις.

Π.—Πῶς ἔγινες, βρὲ Φασουλῆ!... δὲν ἔχεις πλέον τίσιπα.

Φ.—Μὴν εἶσαι βλάξ, βρὲ Περικλῆ, καὶ ἄλλοτε σοῦ εἶπα. Μὴν εἶσαι τόσο πρόστυχος, μὴν εἶσαι κασιδιάρης, ἔλα καὶ σὺ 'στ' Ἀνάκτορα παράσημον νὰ πάρης, ἔλα καὶ σὺ, βρὲ Περικλῆ, νὰ ράψης καὶ νὰ κόψης καὶ κάθε τι νὰ ἐρευνᾷς ὑφ' ὅλας τὰς ἐπόψεις, ἔλα μαζί καὶ φόρεμα γιὰ τοὺς χοροὺς δανείσου καὶ τίμα τοὺς ὁμοίους σου καὶ τοὺς ὁμογενεῖς σου' ὁ κόσμος εἶναι τὸ δεντρί κί' ἐμεῖς τὰ ἴσχυρά του κί' ὁ χάρος εἶναι τρυγητής καὶ πέρνει μας κοντά του, ὁ κόσμος εἶναι ἄστατος, καχπὲ-ντουνηῖς καὶ πλάνος, κί' ἔλα νὰ δῆς τὸ Ἰμτιγιάξ ποῦ στέλλει ὁ Σουλτάνος. Ἔλα μαζί μου γρήγορα κί' ἡ γῆ ὅπου πατοῦμε μὲ τὰ μέρα ὅλοι μέσα της, βρὲ Περικλῆ, θὰ ἴμοῦμε. Ἔλα νὰ δῆς καὶ τὸν Ἐδχέμ καὶ τὸν Φαῆκ τὸν μπέη, ὅπου καντήνησαν κί' αὐτοὶ σὰν Τουρκο-Εὐρωπαῖοι, ἔλα νὰ φᾶς καλὸ φαγί καὶ τοῦ κουτιοῦ σαρδέλαις, ἔλα νὰ δῆς παράσημα, ἔλα νὰ δῆς κορδέλαις, καὶ πάψε πρὸς τὸ θλιβερό καὶ ἄνοστο τραγοῦδι... Λοιπὸν ποῦ λὲς ἐφόρεσα τὸ φράκο τοῦ Σκουλούδη, κί' ἀπὸ παντιοῦ ἐπρόσεχα κανεῖς νὰ μὴ μὲ βλέπη καὶ ὀλοένα ἔψαχνα 'στὴ μιά καὶ ἄλλη τσέπη μήπως ἐκ τύχης ἔμεινε 'στὸ φράκο καμμιὰ λίρα, ἀλλ' ὁ Σκουλούδης μὲς σ' αὐτὸ δὲν ἔξεχασε μπακίρα, γιὰ αὐτὰ τὰ χωρατὰ ποτὲ του δὲν τὰ κάνει καὶ οὔτε τοὺς παραδες του 'στῆς τσέπαις του ξεχάνει. Τοιουτοτρόπως ἐφθασα 'στοῦ Παλατιοῦ τὴν σάλα καὶ εἶδα ὑποκείμενα σπουδαῖα καὶ μεγάλα. Καὶ πρῶτον μὲν, βρὲ Περικλῆ, τὸν Καραπάνο βλέπω καὶ πρὸς αὐτὸν τὸ βῆμα μου κατεσπευσμένως τρέπω. Καὶ πῶς ἐδῶ; τοῦ ἴφωναξα μὲ τόνον φρικαλέον, ἐκεῖνος δὲ μοῦ ἀπαντᾷ πῶς ἐβαρύνθη πλέον νὰ καρτερῆ τὸν Ἀνακτα ἐπάνω τῆς γεφύρας διὰ νὰ ἔλθῃ πρὸς αὐτόν καὶ τοὺς λοιποὺς σωτήρας, διὸ καὶ ἀπεφάσισε μὲ τῆς νυκτὸς τὸ σκότος ἐκεῖνος πρὸς τὸν Ἀνακτα νὰ ἔλθῃ τώρα πρῶτος. Κί' ἄλλας μορφὰς συνωμοτῶν ἀπήντησα ποικίλας, ἐκεῖ κί' ὁ Κωνσταντόπουλος, ἐκεῖ καὶ ὁ Φωτήλας, καὶ ὅλους μετὰ προσοχῆς ἐκύτταζα μεγάλης μὴν ἔχουν ἐγχειρίδια κρυμμένα ὑπὸ μάλῃς. Ἄλλ' ὅμως ἦτο, Περικλῆ, κί' ὁ τοῦ ἀφέντη Βάρδος, μὲ ἄλλους λόγους δηλαδὴ ὁ Νιόνιος ὁ Λομπάρδος, κί' ὁ Καζαμπάκας ἦν ἐκεῖ, τοῦ Ὑπουργείου φίλος, ἀλλὰ καὶ ἄλλος ἕμιλος ἐκ βουλευτῶν ποικίλος, κί' ὁ Παναγῆς ὁ Κυριακὸς ἐν μέσφ τῶν παρόντων, πρῶτος καὶ οὗτος δῆμαρχος ἐκ τῶν ἀποτυχόντων, καὶ μόνον ὁ Φιλημονᾶς δὲν ἦτον ἐκεῖ πέρα διὰ νὰ πάρῃ καὶ αὐτὸς βασιλικὸν ἄερα. Ἐνῶ λοιπὸν ἐκύτταζα τοὺς τοίχους, Περικλέτο, καὶ κάποτε τὸ φράκο μου καὶ πότε τὸ παρκέτο, εἰσέρχονται στὴν αἴθουσαν μετὰ βοῆς καὶ κτύπου οἱ Πρόξενοι τοῦ Πειραιῶς ὡς εἴκοσι περίπου, ὁ εἷς πανομοιότυπον τοῦ πάλαι Δὸν Κισσώτου, Πορτογαλίας Πρόξενος σὺν τῷ ἀνεψιῷ του, ὁ ἄλλος πάλι Πρόξενος θαρρῶ τῆς Πολωνίας, ἐκεῖνος δὲ τοῦ Ἰσπαχάν καὶ τῆς Πομερανίας, καὶ τέλος πάντων ἔβλεπες ἐκεῖ μὲ τὰ φτερά των Προξένους ὅλων τῶν χωρῶν καὶ τῶν τετραπεράτων.

Φοροῦσαν ἄσπρα ἰσώβρακα μ' ἓνα χρυσὸ σειρήτι καὶ μερικαῖς χρυσόκολλαις καὶ τὸν ἀποσπερίτη, ἀλλὰ καὶ γόβαις, Περικλῆ, φορούσανε μὲ φθόγγους, καὶ κάπου κάπου ἔβγαζαν ἀκαταλήπτους φθόγγους, μὰ ἔφεραν καὶ τρικανιὰ 'στὴν κεφαλὴν των κοῖλα, πρὸς τούτοις δὲ παράσημα πολλὰ τε καὶ ποικίλα, ἀπὸ ἐκεῖνα δηλαδὴ ποῦ βάζεις ὅσα θέλεις, πρὸ πάντων διεκρίνετο τὸ τῆς Βενεζουέλης. Καὶ ὑπερήφανος περνᾷ ὁ ἓνας καὶ ὁ ἄλλος, ἀλλὰ μὲ πόζα πρὸ πολλῆ περνᾷ ὁ Πορτογάλος μὲ τὰ κουμπιά του τὰ χρυσᾶ καὶ τὰ μαλαματένια, ὅπου θαρροῦσες πῶς κρατεῖ τὸν Πάπ' ἀπὸ τὰ γένεια. Κί' ἐδιάβαινε κί' ἐδιάβαινε κί' ἔσταματοῦσε πάλι κί' ὁ βασιλεὺς τὸν ἔβλεπε μὲ προσοχὴ μεγάλη καὶ ἦο ζήτημα παντοῦ αὐτὸς ὁ Πορτογάλος, ὅπου θαρροῦσες πῶς γι' αὐτὸν ἐγένετο κί' ὁ μπάλος, τὸν ἠκολούθουν δὲ κί' ἐγὼ καὶ ὁ ἀνεψιὸς του, καὶ οὗτος Πρόξενος θαρρῶ μᾶς φυλῆς ἀγνώστου. Τί Πρόξενοι, βρὲ Περικλῆ, σ' ἐκεῖνο τὸ ἄσκέρι! ὅπου κί' ἂν στρέψῃς Πρόξενος μὲ τρικαντὸ 'στὸ χέρι, καὶ τοῦτος εἶναι Πρόξενος, μὰ Πρόξενος κί' ἐκεῖνος, κί' ὁ κόσμος ἐπλημμύρησε ἀπὸ Προξένων σμήνος, καὶ οὔτε πρέπει μὲ τὰ δρὸ νὰ κἀνης τὸ στυρό σου ἂν ξεφυτρώσω Πρόξενος καμμιὰ σιγμὴ ἔμπρὸς σου. Καὶ τάχα Πρόξενος κί' ἐγὼ δὲν εἰμπορῶ νὰ γίνω, χωρὶς 'στοὺς ἐρωτῶντας με λογαριασμὸ νὰ δίνω, καὶ μοναχὰ τὸ τρικαντὸ νὰ ἔχω γιὰ καπέλο κί' ἂν μ' ἐρωτήσῃς διατί, διότι ἔτσι θέλω. Τίς μ' ἐμποδίζει Πρόξενος νὰ γίνω τῆς Περσίας καθὼς καὶ τῆς Καπερναοῦμ τῆς παραθαλασσίας; Τίς μ' ἐμποδίζει, Περικλῆ;

Π.—Κανένας, βρὲ γαῖδοῦρι.

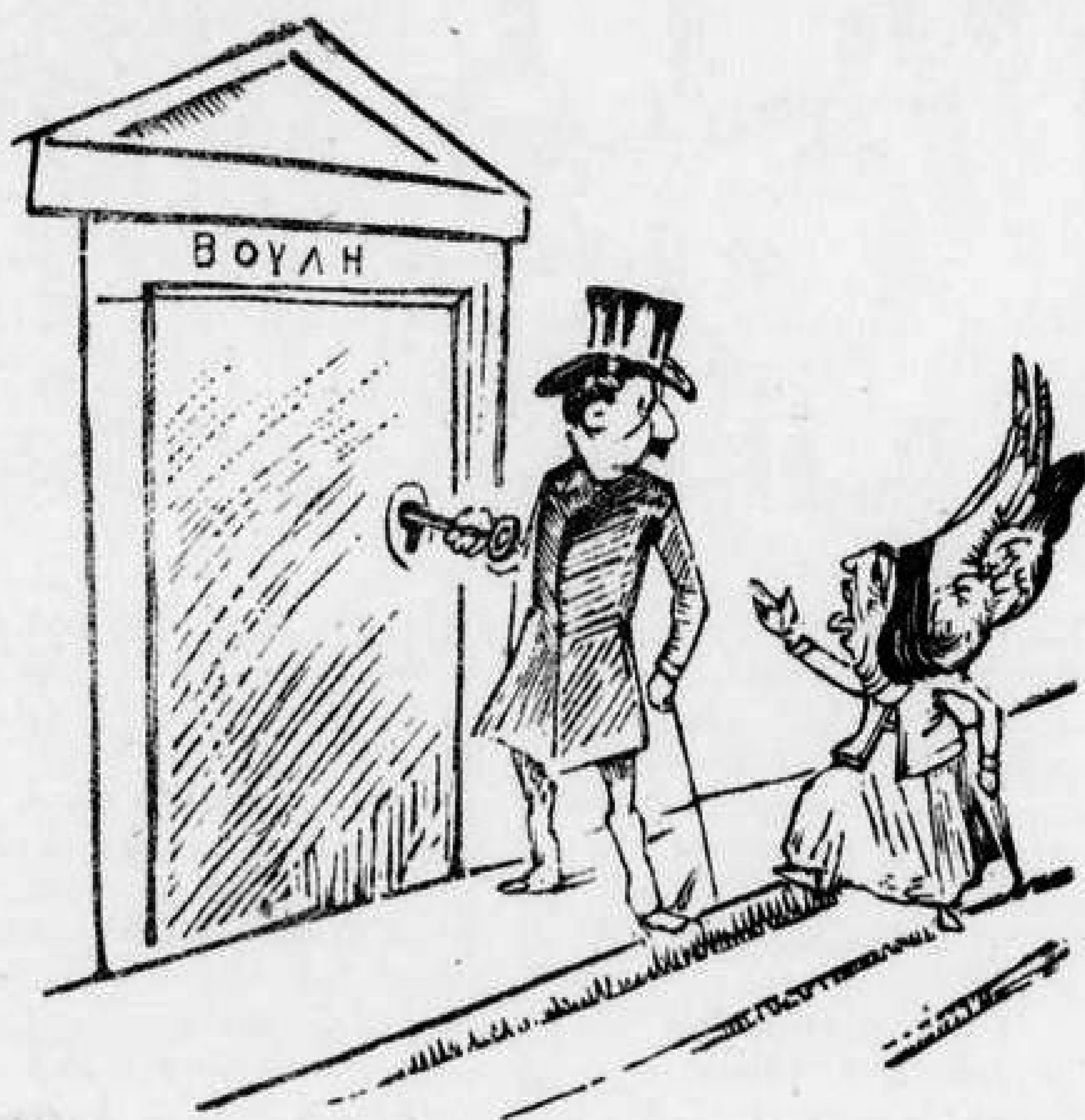
Φ.—Ἐδῶ δὲν ἔχει Πρόξενον καὶ ἡ Ἐστραμαδοῦρη... λοιπὸν ἐκείνης Πρόξενος θὰ γίνω δίχως ἄλλο κί' ἔτσι θὰ πάω, Περικλῆ, 'στὸν δεύτερο τὸν μπάλο.

Π.—Τί μ' ἐρωτᾷς; δὲν γίνεσαι;... σ' αὐτὰ δὲν ἐπεμβαίνω.

Φ.—Δός μου χρυσὸ ποκάμισο μὲ ὄστιας κεντημένο, μὰ δός μου καὶ παράσημο ἀπὸ χοντρὸ χαρτόνι κί' ἓνα γαλάζιο τρικαντὸ καὶ κόκκινο σεντόνι. Ἄς ὀνομάσῃ Πρόξενον κί' ἐμὲ ἡ ἀνθρωπότης, δὲν θέλω πρὸς νὰ λέγωμαι τοῦ ἀργυροῦ ἱσπότης, καὶ τοῦ Σωτήρος τὸν σταυρὸν 'στὰ μούτρα σου τινάζω καὶ μὲ ὀπισθογράφῃς σου τὸν μεταβιβάζω. Ἐγὼ ποθῶ παράσημα, βρὲ Περικλῆ, ποικίλα, πρωτοφανῆ, ἀλλόκοτα, φαρδῆ, πλατεῖα, στρογγύλα, τὸ Ἰμτιγιάξ, τὸ Σεφρακάτ, τρεῖς ἡλίους, δρὸ φεγγάρι, γιὰ αὐτὸς ὁ ἀργυροῦς μοῦ φαίνεται ἀγγάρεια.

Π.—Βρὲ Πρόξενε θὰ μοῦ εἰπῆς τί ἔγινε 'στὸ τέλος;

Φ.—Ἦτο καὶ κάποιος Μαρσαλ καὶ πρόφην Κολονέλος, καὶ μιὰ κυρία πρέσβως, πολὺ ἀφράτη ντάμα, μ' ἓνα φουστάνι καίσι καὶ καναρι σναμά, καὶ καββαλιέροι, Περικλῆ, τὴν ἰχόρευαν ἀλέγροι, αὐτὴ ποῦ ὑπεστήριζε 'στὴς ἐκλογὰς τὸν Νέγη κί' ἔφαγε μαῦρο, μάτια μου, ὅπου ἐπῆγε γόνα... πρὸς τούτοις ἦτο 'στὸ χορὸ καὶ μιὰ χοντρὴ γοργόνα, καὶ μιὰ ἴψη καὶ μιὰ κοντὴ καὶ ἀρκεταῖς μαμούραις, σοβαντισμένα κρέατα, σοβαντισμέναις μούραις. Ἄλλ' ὅμως, φίλε Περικλῆ, ὡς ἐδῶ πέρα μὲν, γιὰ ἐγὼ 'στὰ θηλυκὰ ποτὲ δὲν ἐπεμβαίνω. Ἄς χαίρωνται οἱ ἄνδρες των τὰ εὐμορφα κορμιὰ των,

Ὁ Τρικούπης κί ἡ Ροζοῦ,
ὁποῦ εἶναι σάν μιζοῦ.

- T.—'Αλλόν, μιντάμ, πηγαίνωμεν, διότι θὰ σφαλίσω.
 P.—'Αφήσετέ με πρὸς Θεοῦ νὰ ἔμβω νὰ 'μιλήσω.
 T.—Δὲν ἐπιτρέπεται, μαντάμ, κί' ἀναχωρῶ με βίαν,
 διότι 'στὴν Αὐστριακὴν θὰ φάγωμεν Πρεσβείαν.
 P.—Δός μου ἀμέσως τὸ κλειδί, Αὐστριακὲ προδότα.
 T.—'Στὸν κύριον Θεόδωρον νὰ 'πῆτε τὰ εἰκότα.

γι' αὐτοὺς ἡ ὠραιότης των, γι' αὐτοὺς κί' ἡ ἀσχημιά των.
 "Αν κόκκινο ἢ μὲν φορῆ καὶ πράσινο ἢ ἄλλη,
 ἄς τὸ χαρῆ, βρὲ Περικλῆ, κί' ἄς τῆς γενῆ χαλάλι.
 Γιὰ τὸ φουστάνι καθεμιᾶς καθόλου δὲν με νοιάζει...
 χαρά 'στον ποῦ τὸ 'πλήρωσε, χαρά 'στην ποῦ τὸ βάζει.
 "Αν εἶν' ἐκείνη γαλανή κί' ἡ ἄλλη μαυροματά,
 ἄς χαίρεται τὰ μάτια της, ποῦναι φωτιὰ γεμάτα.
 "Αν εἶναι μὲν κοντὴ κοντὴ αὐτὴ ἄς ὑψηλώση
 κί' ἄν ἄλλη 'ψηλώσε πολὺ αὐτὴ ἄς χαμηλώση,
 κί' ἄν εἶναι μὲν πολὺ παχεῖα πρὸ ἀχαμνῆ ἄς γίνῃ,
 κί' ἄν εἶν' ἐκείνη ἀχαμνῆ ἄς κάμῃ νὰ παχύνῃ.
 "Αν ἔπεσε μὲν λιγερό καὶ κάτασπρη σάν γάλα
 κί' ἔβγηκε τὸ γοβάκι της μὲς 'στοῦ χοροῦ τὴν σάλα,
 ἐγὼ ἀμέσως, Περικλῆ, τὰ δρό μου μάτια κλείνω
 καὶ προσπαθῶ οὐδέτερος 'στὸ θέαμα νὰ μείνω.
 "Ἄλλοι ἄς βλέπουν ἔκθαμβοι τῶν κυριῶν τὰς πτώσεις
 κί' ἄς ὁμιλοῦν περὶ αὐτῶν μετὰ μανίας τώσης
 οἱ Γραμματεῖς τῶν Πρεσβειῶν καὶ πάντες οἱ ἐν τέλει,
 ἄλλα ἔμένα, Περικλῆ, κουκοῦτσι δὲν με μέλει.
 "Ἄς βγαίνουν τὰ γοβάκια των, ἄς φαίνωνται τὰ κάλλη,
 ἄς πέφτουν, ἄς σηκώνονται, ἄς ξαναπέφτουν πάλι,
 κί' ἄς τρέχουν Σεκρετάριοι μονόσπαλοι κοντὰ των
 νὰ χάσκουν μετὰ τὰ σκέρτσα των καὶ τὰ φορέματά των.

Π.—Μὰ δὲν μοῦ λύνεις, Φασουλῆ, αὐτὴν τὴν ἀπορίαν,

πῶς 'στὰς γυναῖκας φέρεσαι μετὰ ἀδιαφορίαν;
 Φ.—Διότι ὅταν φαίνεται τοιαύτ' ἡ ἀνθρωπότης
 κί' ἐγὼ νὰ γίνω δὲν 'μπορῶ τῆς καθεμιᾶς δεσπότης,
 ψυχρὸς καὶ ἀδιάφορος περιφρονῶ τὰ κάλλη,
 κί' ἀφίνω τότε δι' αὐτὰ νὰ ὁμιλοῦν οἱ ἄλλοι.
 "Ἄλλ' ὅμως ἄς ἀφήσωμεν αὐτὰς τὰς ὁμιλίας...
 Π.—Εὐλόγητός ὁ Σολομών, ποῦ ἔτρεφε χιλίας.
 Φ.—Καλὴ του ὦρα, Περικλῆ, ἄς εἶν' εὐλογημένος,
 καὶ νῦν ἄς ἐπανέλθωμεν εἰς ἄλλα ἐσπευσμένως.
 Τὸ 'Ιμτιγιάζ κατέλαμπε 'στοῦ "Ανακτος τὸ στῆθος
 καὶ τ' "Αἰ-λάιφ, Περικλῆ, τῆς ὄλης πρωτευούσης...
 εἶν' ἄλλο πρᾶγμα νὰ τὸ 'δῆς καὶ ἄλλο νὰ τὰκούσης.
 Π.—Εἶναι λοιπὸν πραγματικῶς πολῦτιμο πεσκέσι;
 Φ.—"Ἐνα ρουμπίνι πράσινο ἀστράφτει μετὰ 'στὴ μέση
 καὶ γύρω του λαμποκοποῦν διαμάντια σκορπισμένα,
 ἀληθινά, πραγματικά, καὶ ὅλα ἓνα κί' ἓνα,
 ἀπὸ ἐκεῖνα δηλαδὴ τ' ἀτίμητα πετράδια,
 ποῦ ὁ Σεβᾶχ Θαλασσινὸς εὗρηκε σὲ πηγὰδια.
 Π.—Βρὲ τί μοῦ λές;
 Φ.— Τὸ ἔβλεπα μετὰ δρό μεγάλα κιάλια
 καὶ ὅσο τὸ ἐκύτταζα μοῦ ἔπεφταν τὰ σάλια,
 κί' ὅταν 'στὴ μέση 'πρόβαλε ὁ "Αναξ νὰ χορέψῃ,
 μακάριος, ἐφώναξα, ἐκεῖνος ποῦ τὸ κλέψῃ.

Π.—Μὰ τί τοὺς ἤθε κι' ἔστειλαν αὐτὸ τὸ μέγα δῶρον;

Φ.—Ὡς δείγμα ὑπολήψεως κι' εὐγνωμοσύνης φόρον διότι ἀθώωσαμεν τῆς Κούτρας τοὺς προμάχους καὶ τρέφομεν μὲ γεύματα τῶν Τούρκων τοὺς στομά-

χους
καὶ γιὰ ν' ἀλλάξῃ ἐνταυτῷ ἢ τῶν πραγμάτων θέσις καὶ νὰ ἐξομαλύνωμεν τὰς ἀνωμάλους σχέσεις.

Γι' αὐτό, μωρέ, μᾶς τῷστειλαν μὲ τελετὴ μεγάλη, γιὰ νὰ ρωτῆς κι' ἐγὼ καὶ σὺ κι' οἱ χάηδες οἱ ἄλλοι. Καὶ ὅταν πρέσβεις ἔρχονται Ὀθωμανοὶ μὲ φέσια καὶ μοῦ χαρίζουν, Περικλῆ, σουλτανικὰ πεσκέσιο, καὶ ὅταν εἰς ἀδάμαντας φωτοβολῶ κι' ἀστράπτω, μὲ ὄλους σχέσεις φιλικὰς αὐτοστιγμὴ συνάπτω, κι' ἐκεῖνον ποῦ μοῦ τᾶστειλε τὸν κἀνω πρῶτο βλά-

μη
καὶ στέλλω χαιρετίσματα καὶ ἴστον Καϊμακάμη.

Π.—Ἀμμὲ τοὺς Τούρκους, Φασουλῆ, τοὺς εἶδες εἰς τὸν [μπαλό;

Φ.—Ὡμίλησα μὲ τὸν Ἐδχέμ καὶ τὸν Φαήκ τὸν ἄλλο.

Κι' ἐμεῖς κι' αὐτοὶ ἐτίμησαν μεγάλως τὸν χορὸν μας ἐμεῖς μὲ τὸ φεγγάρι των, κι' αὐτοὶ μὲ τὸ σταυρὸ μας κι' ἀφοῦ ὁ Μεγαλόσταυρος καὶ εἰς τοὺς δαὸ ἐδόθη ταχέως θὰ ἐκκληρωθοῦντο πρὸ αἰώνων πόθοι.

Π.—Καὶ τί τοὺς εἶπες, Φασουλῆ;

Πολλά τε καὶ ποικίλα, καὶ πρῶτον παρεκάλεσα γιὰ τὰ δικά μας φύλλα ν' ἀφήσουν νὰ εἰσέρχονται εἰς τὴν Σμύρνην ἐλευθέρως καὶ ἴστοῦ μεγάλου κράτους των τὸ ἓνα κι' ἄλλο μέρος, ἀφοῦ ἐξομαλύνθησαν τὰ μεταξὺ μας τώρα καὶ ὁ Σουλτάνος ἔστειλε ἴστον βασιληᾶ μας δῶρα.

Μὰ σ' ὅσα καὶ ἂν ἔλεγα δὲν μ' ἐνοιωθάν καθόλου. τότε κι' ἐγὼ τοὺς ἔστειλα εὐθὺς κατὰ διαβόλου καὶ δὲν μᾶς χέμ, Φαήκ κι' Ἐδχέμ, μετὰ θυμοῦ τοὺς

[εἶπα
κι' ἐγύρισα τὰ πίσω μου καὶ ἀναψα μὰ πίπα.

Ἄλλ' ὅμως ξαναγύρισα, βρὲ Περικλῆ, καὶ πάλι καὶ ξαναφώναξα ἴστον δαὸ μὲ δύναμι μεγάλη, «καὶ δὲν μᾶς χέμ, Φαήκ κι' Ἐδχέμ, μὲ τὰ παράσημά σας, μὲ τοὺς Μεγαλοσταυροὺς μας καὶ ὄλας τὰς τιμάς σας; θὰ σᾶς ἀλλάξουν τὸ σταυρὸ οἱ δημοσιογράφοι...»

Π.—Κι' αὐτοὶ;

Φ.—Μοῦ εἶπαν ἴστον σουπέ ἂν θαῦρον καὶ πιλάφι. Τότε ἴστον ἀλήθεια ἴθυμωσα καὶ ὄλος-θυμωμένος τῶν ἀποστόλων τοῦ Χαμίτ βλαστήμησα τὸ γένος, καὶ μόλις ὁ Ἐδχέμ πασσαῖς πρὸς τὸν Φαήκ ἐστράφη, ἐγὼ τοὺς ἐσερβίρισα μὲ τὸ σικτιρ πιλάφι.

Π.—Καὶ τί σᾶς εἶχαν ἴστον σουπέ;...

Φ.—Σαμπάνιαις καὶ καπόνια... αὐτὸς ὁ Θὼν, βρὲ Περικλῆ, νὰ ζήσῃ χίλια χρόνια. Χαριτωμένος κοιβαρντᾶς καὶ ἀξιοπαλληκάρι, αὐτὸς ὁ Θὼν μ' ἐμέθυσε καὶ μ' ἔκανε στηλιάρη, καὶ ἄρχισα τὸ σφύριγμα καὶ δυνατὸ τραγοῦδι καὶ ἄνω κάτω ἔφερα τὸ φράκο τοῦ Σκουλούδη. Φάε, μωρέ Φαήκβη καὶ σὺ Ἐδχέμ ἐφέντη, ἄς γίνουν ὄλα θάλασσα, ἐμπρὸς χορὸς καὶ γλέντι, ἐλευθεροὶ ἄς κηρυχθοῦν οἱ δούλοι καὶ οἱ σκλάβοι

ἐνῶ τὰς συνεδρίας της καὶ ἡ Βουλὴ μας παύει, ἢ δὲ ἀντιπολίτευσις καινούργια πέρνει φόρα καὶ σ' ἄλλο κέντρον μυστικὸν συνεδριάζει τώρα κι' ἀπ' ἐκεῖ μέσα κόκκινη πετᾶ κι' αἱματομένη δευτέρα ἐπανάστασις ἐπιδιορθωμένη.

ἴστον Καραπάνου ἔσβυσαν ἢ λάμπαις καὶ τὰ φῶτα καὶ κᾶν τὰ τραταρίσματα καὶ πᾶνε τὰ πισκότα.

Ἐβίβα καὶ τὸ ἴμτιγιάς κι' ὁ Μεγαλόσταυρός μας, ἔβίβα καὶ ὁ φίλος μας, ἔβίβα κι' ὁ ἐχθρός μας, ἔβίβα οἱ ἀπόστολοι τῆς ἀληθοῦς φιλίας

κι' οἱ Πρόξενοι τοῦ Μεξικοῦ καὶ τῆς Πορτογαλίας.

Ἐνῶ δὲ ταῦτα ἔλεγα μετὰ φωνῆς ἀλκίμου τὴν Ἀγλαίαν ἀπαντῶ τοῦ Βλάχου ἀντικρὺ μου

γλυκειὰ γλυκειὰ, σεμνὴ σεμνὴ, χωρὶς πολλὰ στολίδια, καὶ δίχως σοβαντίσματα καὶ ψεύτικα φτερισίδια, μὲ ἄσπρο τοῦλι, Περικλῆ, μὲ παρθενιά καὶ χάρι...

Π.—Τί Ἀγλαίαις τσαμπουνᾶς, μωρὴ ἀνεμοδοῦρα;

Φ.—Λοιπὸν ἔβίβα ὁ Χαμίτ καὶ ἡ Ἐστραμαδοῦρα κι' ὄρσε καὶ σὺ δαὸ φίσκελα, ποῦ κάνεις τὸν μεγάλο, καὶ δὲν μοῦ καταδέχεσαι νὰ ἔλθῃς εἰς τὸν μπαλό.

Π.—Ὅρσε καὶ σὺ δαὸ ματσουκιάς, ξετσίπωτο γαϊδοῦρι, γιὰτί μ' ἐπαραφούσκωσες μὲ τὴν Ἐστραμαδοῦρη.

Στολίσματα πολλῶν εἰδῶν
εἰς τοῦ Αἰόλου τὴν ὁδόν.

Κατσιμπαλις ὁ φίλος ποῦ ἔλειπε ἴστον ξένα, μᾶς ἔφερε στολίδια καὶ λούσα ἓνα κι' ἓνα. Μᾶς ἔφερε ὀμπρέλαις, μαστούνια κι' ἄλλα εἶδη καὶ κάθε τί ὠραῖο τοῦ Παρισιοῦ στολίδι. Μοσχοβολοῦν Εὐρώπη, μυρίζουνε Παρίσι, μᾶς ἦλθαν φρέσκα φρέσκα καὶ εἶναι μὰ χαρά, ἐκεῖ καθένας θαῦρη ὅποιον συρμὸ θελήσῃ, ἀλλὰ πρὸ πάντων σκούφιας γιὰ ὄλα τὰ μωρὰ. Καὶ ποῖα καλὴ μητέρα γιὰ τὸ μονάκριβό της εὐθὺς δὲν θ' ἀγοράσῃ μὴ τέτοια σκούφια πρῶτης; Ἐμπρὸς λοιπὸν, κυρταῖς, ἴστον νέο μου κουμπάρο, κι' ἐγὼ μὴ τέτοια σκούφια τοῦ Φασουλῆ θὰ πάρω.

Ἐβγήκαν τὰ ποιήματα
καὶ στείλετέ μας χρήματα.

Καὶ τέλος ἐξεδόθησαν οἱ νέοι μας οἱ τόμοι, πωλοῦνται δὲ ἴστον σπῆτι μας, πούναι κοντὰ ἴστον Ζύδη, εἰς τῆς Ἐστίας τὸ γνωστὸν Κατάστημα κι' ἀκόμη σ' ὄλα τὰ Καταστήματα τὰ τοῦ Κωνσταντινίδη. Ἐκτὸς αὐτῶν θὰ εὑρετε τὸ κάθε μας βιβλίον καὶ εἰς τοῦ Βίλμπεργ καὶ τοῦ Μπέκ τὸ βιβλίοπωλεῖον.

Ὁ Ρωμηὸς γνωστὸν σᾶς κἀνω — πῶς ἴστον σπῆτι μου ἀνέβη,
ἴστον Νεάπολιν ἀπάνω, — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ ξενοδοχεῖον Ζύδη, — δαὸ ἴστον λάδι, τρεῖς ἴστον Ζύδι,

μὲ Χημεῖον, μὲ μὴ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μὴ χήρα δίχως ἄνδρα, — πούταν ἄλλοτε μαμμῆ.

Τύποις τοῦ Σταυριανοῦ — τοῦ ἰππέως τοῦ κλεινοῦ.